ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Jiřího Vyvadila a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce **J. P.**, proti žalovanému **Ministerstvu obrany,** se sídlem v Praze, Tychonova 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2002, č. j. 421/3-55/2002-7542,

takto:

I. Žaloba **se zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou včas podanou u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 9. 2002, č. j. 421/3-55/2002-7542, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Ministerstva obrany, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení, ze dne 15. 4. 2002, o zastavení výplaty výsluhového příspěvku, a kterým bylo současně napadené rozhodnutí potvrzeno.

Žalobce v žalobě zpochybňuje způsob, jakým byl seznámen s podklady pro rozhodnutí správního orgánu prvého stupně ze dne 15. 4. 2002, neboť výzva o možnosti seznámit se s těmito podklady, kterou mu tento adresoval, nebyla poslána do vlastních rukou, čímž byla doručena jiné osobě než žalobci a tento ji tak obdržel se zpožděním. Namítá, že mu nebyly předloženy kádrové rozkazy a judikát vysvětlující pojem reatestace. Poukazuje na fakt, že napadeným rozhodnutím bylo rozhodnuto o zastavení výsluhového příspěvku, což je v rozporu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 86/99 - 43. Dále uvádí, že až po fyzickém převzetí funkcí mohl ve skutečnosti funkce vykonávat, proto je výpočet doby tak, jak byl proveden žalovaným, nesprávný, což platí

i pro stanovení doby počátku funkce dle rozkazu velitele 1. armády č. 094/1977. Nesouhlasí s tím, že mu byl ze započtu dob vyloučen tříměsíční pobyt na Vojenské politické škole, když mu bylo započteno tříleté studium na téže škole. Namítá, že „Protokol“ ani „Popis činnosti“ neobsahuje žádnou funkci, která by ji žalovanému dle zákona č. 34/1995 Sb. umožnila nezapočítat. Poukazuje na okolnost, že byl přijat zákon č. 221/1999 Sb., který zrušil zákon č. 34/1995 Sb., a proto měl být zrušen i rozkaz Ministra obrany č. 35/1995, se kterým nebyl žalobce nikdy seznámen. Trvá na faktu, že celková doba jeho služby, která by mu měla být započtena, činí 20 roků, 1 měsíc a 1 den. Žalobce je přesvědčen, že vydáním napadeného rozhodnutí došlo k porušení ust. § 2 odst. 3 a 4 zákona č. 221/1999 Sb., ust. § 56 odst. 1 písm. d) zákona č. 155/1995 Sb., čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 14 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, čl. 2 odst. 2 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech, čl. 2 odst. 1 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, čl. 1 odst. 1 písm. b) Úmluvy o diskriminaci, čl. 12 Evropské sociální charty, dále i Doporučení Mezinárodní organizace práce a Úmluvy o skončení pracovního poměru. Navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a rozhodnutí mu předcházející a potvrdil vykonatelnost původního rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 11. 10. 1993, č. j. 53106207660701, s tím, že žalovaný má povinnost nahradit žalobci náklady řízení.

V podání ze dne 11. 7. 2003, nazvaném „Opravy přepisových chyb žaloby, návrhy důkazů k prokázání žalobních bodů uvedených v žalobě a upřesnění návrhu na vydání rozsudku“, žalobce uvedl, že nikdy neztratil svůj nárok na výplatu výsluhového příspěvku, že žalovaný „má nepořádek“ v archivovaných materiálech, neboť tyto neodráží skutečnou dobu služby žalobce, když snahou žalovaného nebylo zjistit veškeré právně významné skutečnosti. Nesouhlasí se svým zařazením jako příslušníka Hlavní politické správy ČSLA a s aplikací rozkazu ministra obrany č. 35/1995. K podání přiložil právní stanovisko JUDr. A. G., které cituje a komentuje i ve vlastním podání. Navrhl provedení listinných důkazů, výslech svědků a zpracování právní analýzy rozkazu ministra obrany č. 35/1995. V závěru podání žalobce navrhl zrušit napadené rozhodnutí a rozhodnutí jemu předcházející a věc vrátit správnímu orgánu k dalšímu řízení, s tím, že se mu započítá doba 20 let, 1 měsíce a 1 dne jako doba rozhodná pro výsluhový příspěvek, přičemž žalovaný je povinen mu nahradit náklady řízení a cenu stanoviska.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě provedl rekapitulaci sporné věci. Citoval nález Ústavního soudu č. 107/1996 Sb. s tím, že zákon č. 34/1995 Sb. byl součástí platného právního řádu, který byl žalovaný jako správní orgán nucen respektovat. Z tohoto důvodu považuje žalobu za nedůvodnou a navrhl její zamítnutí.

Ze správního spisu, který byl předložen žalovaným, vyplynuly následující podstatné skutečnosti:

Žalobce požádal podáním nazvaným Žádost o výsluhový příspěvek ze dne 19. 6. 1993 o výplatu výsluhového příspěvku, a to od 1. 9. 1993. Rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 11. 10. 1993, č. j. 53106207660701, mu byl tento příspěvek ve výši 3432 Kč měsíčně přiznán, když doba rozhodná pro jeho přiznání činila 20 roků, 1 měsíc a 1 den, tj. 20 ukončených roků. Rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 15. 9. 1995, č. j. 53106207660701, byl žalobci výsluhový příspěvek upraven na 4182 Kč měsíčně, neboť na základě zákona č. 34/1995 Sb. byla přehodnocena doba činné služby, která se započítává pro výpočet výsluhového příspěvku, na 18 ukončených

roků. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno rozhodnutím Ministerstva obrany, finančního odboru, ze dne 30. 11. 1995, č. j. 34/21-1459-44/2. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, na základě které Vrchní soud v Praze rozsudkem ze dne 30. 10. 1998, č. j. 5 A 16/96 - 27, rozhodnutí správního orgánu zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení z důvodu nedostatečného odůvodnění rozhodnutí a nemožnosti žalobce seznámit se s obsahem spisu správního orgánu. Poté rozhodnutím Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 21. 1. 1999, byl upraven výsluhový příspěvek na 4182 Kč měsíčně. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí změněno rozhodnutím Ministerstva obrany, finanční sekce, dne 24. 3. 1999, č. j. 1149-26/1999-OFZO, s tím, že výsluhový příspěvek náleží žalobci od 1. 9. 1993 do 31. 8. 1995; v dalších částech bylo napadené rozhodnutí potvrzeno. Rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 86/99 - 43, bylo zrušeno posléze uvedené rozhodnutí a věc vrácena zpět k dalšímu řízení z důvodu, že žalobce byl zkrácen na svých procesních právech tím, že se nemohl seznámit s obsahem spisu. Rozhodnutím Ministerstva obrany, Vojenského úřadu sociálního zabezpečení, ze dne 15. 4. 2002, byla žalobci dnem 1. 9. 1995 zastavena výplata výsluhového příspěvku. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí potvrzeno napadeným rozhodnutím. Součástí spisu je dále zejména žádost žalobce ze dne 26. 1. 1977 o přijetí do politického aparátu, Rozkaz velitele 1. armády ze dne 10. 10. 1977, č. 094, kterým byl žalobce ustanoven do funkce zástupce velitele pro věci politické roty týlového zabezpečení 104. motostřeleckého pluku 19. motostřelecké divize 1. vševojskové armády Západního vojenského okruhu, Rozkaz náčelníka hlavní politické správy ze dne 30. 6. 1978, č. 060, kterým byl dnem 28. 8. 1978 žalobce vyslán ke studiu na Vysoké vojenské politické škole samostatné fakulty Vojenské politické akademie Klementa Gottwalda v Bratislavě, Rozkaz velitele 311. těžké dělostřelecké brigády Západního vojenského okruhu ze dne 13. 8. 1981, č. 08, kterým byl žalobce ustanoven do funkce zástupce velitele pro politické věci baterie velení 311. těžké dělostřelecké brigády Západního vojenského okruhu, dále listina nazvaná Popis činnosti s průběhem vojenské činné služby, pplk. J. P., nar. 24. 5. 1956, která obsahuje údaje o délce trvání (uvedením počátku a konce) zastávání jednotlivých funkcí a o jejich názvu, a Zpráva o propuštění vojáka z povolání ze služebního poměru ke dni 31. 8. 1993.

Protože věc nebyla skončena Vrchním soudem v Praze do 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), věc byla předložena Nejvyššímu správnímu soudu s odkazem na ust. § 132, větu druhou, s. ř. s., podle kterého věci správního soudnictví, v nichž nebylo rozhodnuto do dne účinnosti tohoto zákona a v nichž byla dána věcná příslušnost k řízení vrchním soudům, převezme a dokončí Nejvyšší správní soud v řízení podle ustanovení části třetí, hlavy druhé, dílu prvního s. ř. s., tedy v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 33 odst. 1 a 2 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění platném pro projednávanou věc, příspěvek za službu (dále jen „příspěvek“) náleží vojákům z povolání propuštěným ze služebního poměru podle § 26 odst. 1 písm. a) až c), e) a f) a odst. 2, kteří konali službu v ozbrojených silách po dobu nejméně 20 roků a při propuštění dosáhli věku alespoň 40 let. Ministr obrany České a Slovenské Federativní Republiky a ministr vnitra České a Slovenské Federativní Republiky mohou vojákům propuštěným podle § 26 odst. 1 písm. d) nebo vojákům, jejichž služební poměr zanikl odnětím vojenské hodnosti nebo vyslovením její ztráty, přiznat příspěvek,

jsou-li pro to důvody hodné zvláštního zřetele. Základem pro výpočet příspěvku (dále jen „základ“) je úhrn hrubého funkčního a hodnostního platu vojáka z povolání za poslední měsíc před propuštěním ze služebního poměru nebo měsíční průměr těchto příjmů za posledních pět ukončených kalendářních roků před rokem propuštění ze služebního poměru anebo u výkonných letců a vojáků jim na roveň postavených též před rokem, v němž došlo k ukončení letecké nebo jí na roveň postavené služby, podle toho, co je pro oprávněného výhodnější.

Podle ust. § 33 odst. 9 písm. c) zákona č. 34/1995 Sb., kterým se doplňuje zákon č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 34/1995 Sb.“), dobou konání služby rozhodnou pro nárok na výsluhový příspěvek a jeho výši je doba služby započitatelná podle předpisů o sociálním zabezpečení včetně zvýšeného zápočtu doby služby výkonného letce a výkonu funkcí zvláštní povahy nebo zvláštního stupně nebezpečnosti a doba hodnocená jako doba služby podle předpisů o soudních a mimosoudních rehabilitacích, s výjimkou dob služby vojáka Československé lidové armády zařazeného v Hlavní politické správě Československé lidové armády, který přímo vykonával politickovýchovnou činnost nebo který byl zařazen ve funkci zástupce velitele pro politickovýchovnou práci nebo propagandisty.

Podle ust. § 37a cit. zákona pokud byl podle dosavadních nebo dřívějších předpisů výsluhový příspěvek vyměřen vyšší, než jaký náleží při zápočtu doby zaměstnání podle § 33 odst. 9, nebo pokud byl podle dosavadních nebo dřívějších předpisů výsluhový příspěvek vyměřen, ačkoliv při zápočtu doby zaměstnání podle § 33 odst. 9 nenáleží, sníží se ode dne účinnosti tohoto zákona tento příspěvek na výši odpovídající zápočtu doby zaměstnání podle § 33 odst. 9 nebo se jeho výplata zastaví. Nové vyměření sníženého příspěvku se provede nejpozději do 31. října 1995; do nového vyměření příspěvku se jeho výplata pozastavuje.

Podle ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. k žalobě žalobce připojí jeden opis napadeného rozhodnutí. Žalobce může kdykoliv za řízení žalobní body omezit. Rozšířit žalobu na dosud nenapadené výroky rozhodnutí nebo ji rozšířit o další žalobní body může jen ve lhůtě pro podání žaloby.

K námitce žalobce vyjadřující nesouhlas se „způsobem, jakým byl seznámen s podklady pro rozhodnutí Vojenského úřadu sociálního zabezpečení ze dne 15. 4. 2002“, uvádí Nejvyšší správní soud následující. Součástí předloženého správního spisu je i přípis ze dne 19. 3. 2002, nazvaný „Seznámení s podklady pro rozhodnutí“, ze kterého vyplývá, že byl správním orgánem adresován žalobci. Vzhledem k okolnosti, že žalobce nezpochybňuje doručení předmětného přípisu na adresu svého bydliště a zákon č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), nestanoví, že taková písemnost musí být doručena do vlastních rukou adresáta, je v tomto bodě žaloba nedůvodná. V této souvislosti je rovněž nutno zdůraznit, že pod pojmem „rozhodnutí“ je dle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu nutno chápat rozhodnutí správního orgánu jak prvého, tak i druhého stupně, že tedy tato řízení tvoří jeden celek. Ze správního spisu je dále zřejmé, že žalobci byla dána možnost, aby se před vydáním rozhodnutí žalovaného vyjádřil k jeho podkladům, i ke způsobu jejich zjištění, či aby navrhl jejich doplnění, čehož žalobce ve dnech 6. 5. 2002, 2. 8. 2002 a 5. 8. 2002 také využil. Vzhledem k výše uvedenému má Nejvyšší správní soud za to, že žalobci bylo umožněno, aby realizoval svá procesní práva,

čehož tento také využil. Z těchto důvodů nedošlo k žádné újmě na procesních právech žalobce, a proto není tato námitka důvodná.

Žalobce dále namítá, že mu nebyly předloženy kádrové rozkazy, ze kterých vycházel správní orgán při svém rozhodnutí ze dne 15. 4. 2002, a „judikát, který objasňuje výklad pojmu reatestace“. Správní spis však obsahuje listinu nazvanou „Popis činnosti s průběhem vojenské činné služby, pplk. J. P.“, která byla vyhotovena Hlavním personálním úřadem Ministerstva obrany, ze které je patrné, že žalobce vykonával v době od 10. 10. 1977 do 27. 8. 1978 a v době od 13. 8. 1981 do 21. 10. 1982 funkci zástupce velitele pro věci politické. Z přehledu správního spisu učiněného výše je dále zřejmé, že tento obsahuje i rozkazy č. 094 ze dne 10. 10. 1977 a č. 08 ze dne 13. 8. 1981. S těmito listinami byl žalobce seznámen. Ze žaloby vyplývá, že „judikát“ byl posléze žalobci poskytnut, a proto ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.

Žalobce se dále vyjadřuje k označení rozhodnutí správního orgánu prvého stupně, když podotýká, že tím, že bylo rozhodnuto o zastavení výplaty výsluhového příspěvku a nikoliv o jeho přiznání, konal správní orgán v rozporu s rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 27. 12. 2001, č. j. 7 A 86/99 - 43. Nejvyšší správní soud uvádí, že tato žalobcova námitka je nedůvodná, neboť výše uvedené rozhodnutí vrchního soudu zrušilo rozhodnutí správního orgánu, protože žalobce byl zkrácen na svých procesních právech. V žádném případě však soud nevyslovil právní názor, který by se týkal výše výsluhového příspěvku žalobce. Rozhodnutí správního orgánu, kterým tento zastavuje výplatu výsluhového příspěvku, tak nebylo vydáno v rozporu s předmětným rozsudkem.

Další žalobní námitka žalobce spočívá v nesouhlasu s výpočtem rozhodných dob tak, jak byly provedeny správním orgánem, neboť žalobce namítá, že funkce začal vykonávat až po jejich fyzickém převzetí, nikoliv od data nabytí účinnosti rozkazů, jak tvrdí správní orgán. V ust. § 10 zákona č. 76/1959 Sb., o některých služebních poměrech vojáků, ve znění platném pro projednávanou věc, je regulován mechanismus, kterým byly vojáci z povolání ustanovováni do funkcí. Součástí spisu je i Rozkaz velitele 1. armády ze dne 10. 10. 1977, č. 094, kterým byl žalobce ustanoven zástupcem velitele pro věci politické roty týlového zabezpečení 104. motostřeleckého pluku 19. motostřelecké divize 1. vševojskové armády Západního vojenského okruhu, a Rozkaz velitele 311. těžké dělostřelecké brigády Západního vojenského okruhu ze dne 13. 8. 1981, č. 08, kterým byl žalobce ustanoven zástupcem velitele pro politické věci baterie velení 311. těžké dělostřelecké brigády Západního vojenského okruhu. Z těchto rozkazů je zřejmé, že žalobce byl ustanoven do výše specifikovaných funkcí dnem vydání předmětného rozkazu, a to z důvodu, že v nich není uvedena jiná doba ustanovení do funkce. K žalobcově námitce spočívající v okolnosti, že ke skutečnému převzetí funkce došlo později, soud tedy nepřihlíží, neboť pro souzenou věc je prioritní doba, po kterou byl žalobce de iure ustanoven do funkce, neboť od této doby se odvíjí všechny jeho nároky ze služebního poměru. Shodně se lze vyjádřit i k žalobcem zpochybňovanému počátku výkonu funkce zástupce velitele pro věci politické roty týlového zabezpečení, neboť z výše blíže specifikovaného rozkazu ze dne 10. 10. 1977 jednoznačně vyplývá počátek výkonu této funkce.

Žalobce dále zpochybňuje postup správního orgánu při započtu doby studia na vysoké škole ve srovnání s nezapočtením doby účasti na tříměsíčním kurzu. K tomu Nejvyšší správní soud uvádí, že dle rozkazu ze dne 10. 10. 1977 zastával žalobce výše specifikovanou funkci i v průběhu pobytu na tříměsíčním kurzu. Tato situace však neplatí pro dobu, po kterou žalobce studoval na Vysoké vojenské politické škole, neboť dle rozkazu náčelníka

hlavní politické správy ze dne 30. 6. 1978, č. 060, byl žalobce dnem 28. 8. 1978 vyslán k prezenčnímu studiu. Jinak řečeno, dnem 28. 8. 1978 přestal žalobce vykonávat funkci zástupce velitele pro věci politické roty týlového zabezpečení, tedy tu funkci, která je vyloučena ze zápočtu rozhodných dob.

K poukazu žalobce, že nebyl seznámen s rozkazem ministra obrany č. 35/1995, uvádí Nejvyšší správní soud, že tento rozkaz je interní normativní instrukcí, která byla vydána nadřízeným orgánem k jednotné interpretaci zákona pro orgány podřízené a která je závazná pouze pro subjekty v rámci služební linie, nikoliv vůči třetím osobám. Z tohoto důvodu není povinností žalovaného seznamovat žalobce s takovýmito „úředními pokyny.“ Nejvyšší správní soud není oprávněn posuzovat soulad takového rozkazu ministra obrany s právním řádem České republiky, neboť soudy nejsou takovým rozkazem vázány. Sporná věc byla tedy posouzena pouze z hlediska souladu s právním řádem České republiky, tedy především se zákonem č. 34/1995 Sb., který stanovil doby, které se nezapočítávaly jako doby rozhodné pro posouzení nároku na výsluhový příspěvek. V žalobcově případě je tedy nutno posoudit, zda některá z funkcí, které vykonával v armádě, pojmově nespadá pod vymezení stanovené v ust. § 33 odst. 9 zákona č. 34/1995 Sb., tedy zda-li je tu právní důvod pro vyloučení doby takové služby. Ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce vykonával mimo jiných i funkci zástupce velitele pro věci politické. Z pojmového označení této funkce je zřejmé, že náplní činnosti žalobce bylo politické působení na příslušníky bezpečnostního sboru tak, aby bylo dostáno ideálům hlavní politické moci tehdejší republiky, tedy Komunistické strany Československa. Vzhledem k okolnosti, že z důvodové zprávy vydané k zákonu č. 34/1995 Sb. jednoznačně vyplývá úmysl zákonodárce odejmout určitou výhodu osobám, které se přímo podílely či spolupodílely na prosazování komunistické ideologie, je zřejmé, že výše specifikovanou funkci, kterou žalobce vykonával, je možné podřadit pod ust. § 33 odst. 9 písm. c) zákona č. 34/1995 Sb., tedy že se jednalo o funkci zástupce velitele pro politickovýchovnou práci. Nejvyšší správní soud se tak zcela ztotožňuje s výkladem zákona tak, jak byl proveden správním orgánem.

Jestliže žalobce namítá, že při vydání rozhodnutí nebyl zohledněn zákon č. 221/1999 Sb. a zákon č. 155/1995 Sb., Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že je tomu tak proto, že napadené rozhodnutí reflektuje právní stav k 15. 9. 1995, tedy k datu, kdy bylo vydáno rozhodnutí správního orgánu, které později k odvolání žalobce přezkoumal žalovaný, jehož rozhodnutí bylo zrušeno rozsudkem Vrchního soudu v Praze ze dne 30. 10. 1998, č. j. 5 A 16/96 - 27.

Poslední námitkou žalobce je poukaz na údajné porušení ustanovení Listiny základních práv a svobod a mezinárodních smluv v žalobě blíže specifikovaných. Vzhledem k okolnosti, že otázkou, zda přijetím zákona č. 34/1995 Sb. byla porušena rovnost, se zabýval Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 28. 2. 1996, publikovaném pod č. 107/1996 Sb., Nejvyšší správní soud plně odkazuje na odůvodnění uvedeného judikátu s tím, že závěry tam uvedené lze aplikovat i na porušení článků mezinárodních smluv blíže konkretizovaných v žalobě, neboť všechny apelují na dodržování principu rovnosti. Ústavní soud ve svém nálezu vyložil, že „se v posuzované věci nejedná o nerovnost, ale o vůli zákonodárce, který svůj postup zdůvodnil odvoláním se na veřejné hodnoty, jimiž jsou základní principy demokracie a jejich ochrana. Náplň činnosti osob a funkcí, o kterou se zde jedná, zcela jednoznačně proti uvedeným základním principům demokracie, a tedy proti veřejnému zájmu, směřovala a působila. Zvoleným postupem zákonodárce nezasáhl do jiných Ústavou garantovaných

principů, ale naopak, chrání je. Nedotýká se přitom ochrany nabytých práv jako takové, ale určitého privilegia skupin osob, které jsou, resp. byly, zvýhodněny vůči jiným občanům, a to paradoxně za činnost, která zhusta proti těmto občanům směřovala. Je věcí státu stanovit podmínky, za kterých zvýhodňuje určitou skupinu osob, to ovšem za předpokladu, že tak činí ve veřejném zájmu a pro veřejné blaho. Ve veřejném zájmu nepochybně je prosazování principů demokracie a lidských práv. Stejně tak naopak nepochybně není ve veřejném zájmu zvýhodňování činnosti osob, které byly potlačováním lidských práv a demokratického systému a sloužily upevňování politického systému totalitního.“ Ústavní soud se ve výše zmíněném nálezu vyjádřil i k povaze Doporučení Mezinárodní organizace práce č. 68/1944 a Úmluvy Mezinárodní organizace práce č. 158/1982, které není možno považovat za mezinárodní smlouvy ve smyslu čl. 10 Ústavy.

K nově vzneseným námitkám, které jsou obsaženy v podání žalobce ze dne 11. 7. 2003, Nejvyšší správní soud s ohledem na ust. § 71 odst. 2 s. ř. s. nepřihlédl, neboť pro rozšíření žaloby o další body nebyla dodržena zákonem stanovená lhůta.

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud shledal žalobu jako nedůvodnou, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, větu první, s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce v soudním řízení úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení, žalovaný nárok na náhradu nákladů řízení nevznesl. Soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. 1. 2005

JUDr. Radan Malík
předseda senátu